

→ nedoléhá vůbec žádný hluk. Společně se dvěma staršími Řeky tvoříme v koši skupinku, která nemluví, aby si co nejvíc vychutnala všudypřítomné ticho. Z nadhledu sleduju rostoucí provoz na hlavní silnici na Aspendos. Osly a koně vystřídala auta a šedý had ve žluté krajině představuje zajímavý kontrast.

Překvapivě rychle se orientuji a poznávám vesnici Uchisar, která se proslavila centrální tufovou skálou na kopci. Skal je tu plno, ale tahle je doslova provrtána chodbami, sály, schodišti – zkrátka je typickým příkladem příbytku zdejších obyvatel. Nenechte se mýlit, nejde o žádnou tu-

ristickou atrakci. Kappadokie je přírodními domy světově proslulá a v mnoha skalních jeskyních se stále ještě bydlí. Důvod je prostý: v létě tu teploty běžně dosahují čtyřiceti stupňů, proč tedy nežít v chládku, a přitom v pohodlí, jaké dnes člověk od bydlení očekává?

Snášíme se potichu do údolí, které bylo před lety také

FOTO: EVA HOLEČKOVÁ

obydleno. Hub ubylo, převažují žluté kužely. Mnohé jsou provrtány skrznastrz, okna vidíme i v samotných špičkách. Připlouváme blíž. Na úpatích pozoruju zbytky políček, kde přežívají kdysi vyplané a zavlažované rostlinky žlutých melounů. Části domů už evidentně podlehly erozi. Kdy naposledy tu asi zaznívaly lidské hlasy?

Některá okna nám připadají překvapivě malá. Že by tu bydlívali trpaslíci? Nic takového. Kappadokie se sice zdá být pohádkovou zemí, ale ve skutečnosti tu má všechno racionální základ. Ta okénka, která vidíme v mnoha skalách, jsou totiž otvory do holubníků. „Holubí trus se tu ještě v druhé polovině dvacátého století používal jako hnojivo na pole,“

vysvětluje Lars. „Místní proto v měkkých skalách tesali holubům příbytky, aby je měli hezky po ruce. A aby ptáky přilákali, zdobili otvory červenými nebo oranžovými obrazci – někde jsou ještě pořád patrné.“ Dnes už ovšem holubníky zejí prázdnotou a vítr s deštěm je pomalu, ale jistě ničí...

Zpátky na zem

To už ale pomalu přistáváme. balón může dosednout na zem v podstatě kdekoli, stačí mírný vítr a rovná plocha. Lars spolu s Kaili pomocí vysílačky vytipuje vhodné pole, na němž už je sklizeno, a s předstihem deseti patnácti minut začne klesat – ohřívá méně vzduchu a dokonce poodtáhne záklopku na vrchu balónu, díky níž horký vzduch pomalu uniká, a tím způsobí další klesání.

Místo přistání není nikdy možné určit úplně přesně, proto náš let sledují doprovodné mikrobuses s přívěsy a přibližují se k nám po silnicích, aby byly pořád nablízku. Finále je opravdu impozantní: Lars navádí balón nad přívěs, pomalinku ho nechává klesat a pak koš chytají pomocníci a usazují ho přímo na plošinu.

Proutěný koš jsme opustili kolem půl desáté; zbývá jen zabalit balón, protože později dopoledne se létá spíš výjimečně. „Rozdíl v teplotě u země a výš ve vzduchu by už mohl být moc velký, takže by hrozily turbulence a problémy s řízením,“ objasňuje nám Lars. Ještě pár fotografií, přípitek šampaňským, certifikáty o absolvování letu – a já, pořád hlavu v oblacích a před očima tu úchvatnou krajinu-umělecké dílo, už pomalu začínám plánovat, kde bych se nejraději vznesla příště... ●

EVA HOLEČKOVÁ

(O Kappadokii také viz IN č. 50/2003)

Více o Turecku se dočtete v časopise o cestování TravelLife, www.snyplanycesty.cz

travel life
časopis o cestování

